

LATVAS

No. 11. Metai VII

Kovc (March) 12, 1927

PSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

E v a n g e l i j a .

1 TESSAL. 4, 1-7.

MT. 17, 1-9.

BROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jėzuie taip elgtis, kaip išmokote iš musu, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jus žinote, kokius isakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jus butumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nevienas nesukriaustų ir nepagaudinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tu dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė musų į susitepimą, bet į šventumą Jėzuje Kristuje musų Viešpatyje.

ANUO metų Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokubą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis atsimainė jų akvyvaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, jo gi drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu kalbėjosi su juimi. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera buti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozėi ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesis apsiautė juos, ir štai, balsas iš debesies sakė: Šitas mano mylimasai Sunus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlė savo akis, jie nieko daugiau nebeatė, kaip tik vieną Jėzų.

Neinant eijms nuo kalno, Jėzus davė jiems isakymą tardamas: Niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolei žmogaus Sunus neatsikels iš numirusių.

O, Lietuva, žeme mano,
Žeme garsi jau iš seno!
Tėvų krauju aplaistyta
Ir nuo vaikų paniekta!

Kur be vandens miršt žuvelė,
Kaip be rasos džiušt žolelė: —
Be tavęs širdis man džiušta
Sveikos dienos mano žusta! (Ks. V.)

RESPUBLIKOS PREZIDENTO KALBA PASAKYTA PRIE KRIPTOS KATEDROJE

Varpai apraudojo, gedulo vėliavos apgailėjo, spauda aprašė Ark. Jurgį ir jo nuopelnus, padėtus Bažnyčiai ir Tėvynei. Nuoširdžiausiomis maldomis ir religinėmis apeigomis jį atlydėjo čionai Bažnyčios ierarchai ir didelė minia tikinčiųjų.

Ark. Jurgio vienuolio mirtis ne vieną giliai sugraudino, ne vienam giminei gyvenimo ir darbo draugui nuriedėjo per skruostus gaili ašarėlė. Pasigedo jo Bažnyčia, kuriai iš visos širdies tarnavo, pasigedo ypačiai jo svajonių vaisius — Marijonų vienuolynas, kuriame jis tiek daug vilties įdėjo. Mirė didysis asketa, kuris tiek daug ryšių turėjo ne vien su lietuviais, bet ir su plačiausia katalikų visuomene.

Štai Bažnyčios Vyriausybė atėjo atiduoti jam pagarbos ženklą, atvyko paskutinį kartą su juo atsisveikinti, mūsų vyriausybės atstovai, kurių vardu aš turiu šiuos žodžius. O ką gi mes norime jam pasakyti, sakydami sudie? Ar kad mes jį užmiršime? Gal but... Tai tiek priprastas žmogaus silpnumas yra tas užmiršimas. Bet kad ir mes užmiršime, jo neužmirš nei Bažnyčia, nei lietuvių tauta su savo valstybe.

Ark. Jurgis didelis žmogus, dėl to ir didelis kurėjas, ir jo kurybos sritis yra labai plati, dėl to ne kiekvienas ir ne tujau teįstengia savo akių plotu ją aprėpti. Norint įvertinti Jurgio vienuolio, vyskupo, arkivyskupo asmuo, pagaliau idealingoji žmogaus esybė, rei-

kia žvelgti dvasios akimis, kaip jis kad žvelgė į šį regimąjį pasaulį dievišku mastu jį vertindamas.

Toks mastas yra lemta pasiekti tam, kas yra įsigijęs dvasios patyrimo. Ark. Jurgis jo įsigijo apščiau. Didelis jo protas ir jo tvirta valia padarė jam prieinamą mokslą, jo tyra, gili siela iškėlė jį viršun minios, lyg ir žibintuvą, kurs skaisčiai švietė aplinkui visiems. Apie jį tat galima pasakyti, kad kas su vienuoliu Jurgiu sutapo, tas geresnis patapo.

Jis vartėsi visokiuose visuomenės sluoksniuose, įvairiose šalyse ir įvairiose tautose, matė visokių dorų ir nedorų dalykų, ir bet gi niekas jam blogo nepritapo, jo nepagavo drumsti gyvenimo verpetai: visur ir visuomet iš to gyvenimo sukurio jis ėjo labiau užgrudytas, savo dvasia sustiprėjęs. Visur savo dvasios akimis viršun ir apačion pažvelgęs, ieškojo gero ir rasdavo gera. Kas gera tai kruvon, kas bloga tai šalin.

Visuomenės organizacija, jos tvarkymas, rikiavimas, — štai koki vėdamoji mintis žymėjo Ark. Jurgio gyvenimą. Įgytas mokslas ir prityrimas neprivalo skirtis nuo gyvenimo. Kai nėra tarp jų tikros santarvės, tai jie patys nustoja vertės, palieka be prasmės, išsenka.

Prasmės mokslui ir gyvenimui duoda amžinoji tiesa, Kristaus paskelbta. Bet ji, ta tiesa, įgyjama ne veltui, įgy-

jama nenuilstamu darbu ir meile, Evangelijos išreikšta.

Taip mokė Ark. Jurgis ir kaip jis mokė, taip ir pats gyveno. Žodis nuo darbo jam nesiskyrė, del to jis buvo didelis visuomenės organizatorius. Čia jo darbas kaip Bažnyčios žmogaus pasirodo vienoje srityje su darbu valstybės žmogaus. Abu jie kuria, organizuoja, tik vienas bažnytiškai, **sub specia aeternitatis**, kitas valstybiškai, **sub specia temporis**. Katras gi tvirčiau kuria? Tas, katras giliau deda pagrindus, amžinus pagrindus, religijos pašvęstus. O tie pagrindai siekia žmogaus sielos gelmes. Taip galvojo kun. Jurgis.

Tad Ark. Jurgio organizacijos darbas prasideda nuo atskirios sielos organizavimo. Tik organizuotos sielos tegali sudaryti tvirtą visuomenės organizaciją. Tokia visuomenė stipri. Ant jos gali statyti, kurti Bažnyčią ir valstybę. Tame punkte jų solidarumas, jų talka. Nėra ir negali būti prieštaravimų tarp jų. Tik valdžia, kuri neišmano religijos esmės asmens ir visuomenės tvarkai, gali kitaip manyti.

Ir vis delto Ark. Jurgis, budamas visuomenės organizatorius, bėga iš tos visuomenės ir steigia vienuolyną ir pats tampa vienuoliu. Ar čia kartais neprieštaravimas? Ne, neprieštaravimas. Visuomenės jūra nuolat banguoja, putoja, kyla verpetais, tykojančiais praryti žmogų bedugnėn. Uola, sala tegali gelbėti keleivį, duoti jam poilsio ir pajėgos toliau pasistiprinus keliauti. Ir vienuoliui, žiurinčiam iš tos salos į gyvenimą, jo sukurius, lengviau paduoti gel-

bėjimo laivas skęstantiems keleiviams. Juk, jei nori minią suprasti, tai reikia pakilti viršun jos. Taip manė vienuolis Jurgis. Bet ta sala įmanoma ne kiekvienam: tik visa ko išsižadėjęs ir turėdamas savo galutiniu tikslu dvasines gerybes tegali pasiekti ją. Tad vienuolynas išimtis, o ne taisyklė. Atsiskirti nuo visų, ir betgi bendrauti su visais, tai yra didelė išimtis.

Apsčiai turėdamas tos išminties, kunigas Jurgis pradėjo 1918 m. Lietuvos sostinėje Vilniuje bažnytinės kurybos darbą greta su Valstybės Taryba, dėjusia pradžių mūsų valstybės kurybai. Jam lemta buvo būti pirmu Vilniaus vyskupu atgimusiame nepriklausomoje Lietuvoje. Tad valstybės vyrai suprato jį, o jis suprato juos. Tai buvo gera talka ir malonu atsiminti visiems, kuriems teko dirbti anuomet L. sostinėje. Tame sunkiame darbe nebuvo skirtumų mumyse tarp "žydo ir elino". Atsimenu, kaip Taryba iškėlė pietus Vilniaus vyskupui Jurgiui pagerbti. Susirinko ton iškilmėn lietuviai, gudai, žydai ir atstovai vokiečių valdžios, palikti Vilniuj.

Didysis pedagogas vysk. Jurgis pasakė savo kalboje tarp kita ko: "Jei mes imamės kepurę eidami pro kryžių, ir tuo lenkiamės ženklui, kuris primena Kristų, del žmonių meilės mirusį, tai dar daugiau turime linkterėjimu pagerbti kiekvieną žmogų, kataliką ir nekataliką, to paties Dievo dvasios pakvėptą".

Ark. Jurgis skelbė ne siaurą koki mokslą, skelbė tiesą, plačią visuotinę visiems įmanomą, tiesą amžiną, norė-

damas ją įkvėpti mūsų tautai ir dėl to jis buvo didesnis lietuvis, nekaip gali kam pasirodyti. Jis visų pirma skelbė, kad reikia siekti tai, kas yra gera ir geromis priemonėmis siekti. Jei Lietuva eis tuo keliu, tai ji išliks nepriklausoma ir nepriklausomybės pagrindo reikia ieškoti tyroje lietuvių sieloje...

Toks jo dvasios palikimas atateks

doriškai atgimstančiai Lietuvai. Tą palikimą paveldėjusi katalikų visuomenė Lietuvoje bus jam dėkinga ir jo nepamirš. O dora yra valstybės pagrindas.

Tai yra, kuo Lietuva minės ark. Jurgį Matulevičių. Jo didelis troškimas buvo, kad Dievas laimingų doriškai nepriklausomą Lietuvą jos kelionėje geresnėn ateitin.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

Ir šventųjų gyvenime yra tamsių, skausmingų valandų, kuomet pagundų našta ji prispaudžia visu sunkumu. Jas jaučė ir Sesuo Teresė Vaikelio Jėzaus. Po įvairių malonė dvelkiančių dienų, jos sielą apgaubė tamsybė, kurios, pasiskolindamos pasmerktųjų balsą, pašiepimai ir išjuokiamai jai snabždėjo: "Tu sapnuoji apie šviesą, apie tėvynę, kvapų pilną ir gausiai kvėpiančią; tu sapnuoji amžiams gausianti ir paveldėsianti tų grožybių Kurėją; tu manai vieną dieną išplauksianti iš tų ukų, kur nerimsti, ilgies. Eik... Eik... džiangkis, gėrėkis mirtimi, kuri tau atneš ne tai, ko lauki, bet naktį, žlibesnę nebutes naktį!...

Narsiai kovojo Teresė su šiomis pagundomis prieš tikėjimą, tačiau ne veikiai jos apleidė nuvargusią sielą. "Aš esu padariusi daugiau tikėjimo aktų praitais metais, rašo ji minėdama tuos žiaurius piktos dvasios persekiojimus, negu visam savo gyvenime. Aš bėgu tekina prie Viešpaties Jėzaus, Jam sakau esanti

pasirengusi visą savo kraują išlieti, kad pripažinčiau dangaus buvimą".

Istojus Karmeliun, kad melstųsi už kunigus, Teresė pati sielojos neturinti nė vieno brolio kunigo, kuriam galėtų pavesti savo ilgų ir karštų maldų nuopelnus; kartu, kad ir jis galėtų kasdien ją prisiminti prie Viešpaties aukuro. Galop Dievas išklausė kilnių jos troškimų jai suteikdamas du dvasiniu broliu. Kaip tik tuo laiku, Karmeliaus viršininkė, Motina Jėzaus Agnietė (jos sesuo Pauliną) gavo iš dviejų klierikų laiškus, kuriuodu, rengdamiesi į tolymas misijas, meldė viršininkę paskirti vienuolę, kuri ypatingu būdu melstų už juodu, už sielas, tarp kurių ateity juodu rengias darbuotis. Iš savo pusės juodu pasižada šią geradarę vienuolę kasdien prisiminti savo šv. Mišiose. Kaip tik Teresei buvo pavesta melstis už šiuos du jaunu misijonieriu. Koks tai buvo jai džiangsma sulaukus du broliu kunigu! Už juodu ji liejo karščiausias savo maldas, aukojo įvairius prisimarinimus. Retkarčiais parašytas laiškas labiau sujungė šias išganingam sielų darbui pasišventusias sielas.

Kadangi, sulyg jos pareiškimu, karmelitės uolumas privalo apimti visą pasaulį, ji geidžia atlikti visus darbus, kur tik gali pasireikšti Dievo garbė, sielų gerovė. Ypatingai savo gyvenimo pabaigoj šis troškulys ją kankino. “Buti Tavo sužadėtine, Jėzau, buti karmelite, buti per mano vienybę su Tavim, sielų motina, to viso privalėtų man pakakti. Tačiau jaučiu savy kitų pašaukimų; jaučiuosiu turinti kareivio, kunigo, apaštalo, mokytojo, kankinio pašaukimą... Norėčiau įvykinti visus žymiausių didvyrių darbus... Jaučiu savy kryžievių drąsos, norėčiau paguldyti savo gyvastį kovos lauke, begindama Bažnyčią”... Tečiau tiems siekiamams tampant tikra kankinyne, Teresė ieško jiems vaisto šv. Pauliaus laiškuose. Skyrius XII ir XIII. Pirmojo laiško Korintiečiams jai puolė į akis. Čia ji rado, kad visi negali būti kartu apaštalais, pranašais ir mokytojais; kad Bažnyčia susideda iš įvairių narių ir kad akis negali kartu būti ranka.

Atsakymas buvo aiškus, tačiau nepatenkino Teresės troškimų ir neatnešė jai ramybės. Tik toliau beskaitydama apaštalo laišką, rado, kad meilė yra prakilniausias kelias tiesiai eiti prie Dievo. Tik šiuo pagaliaus ir buvo suraminta, paguosta. Ča ji suprato, kad vien meilė judino visus Bažnyčios narius, kad, jei meilė užsloptų, apaštalai daugiau neskelbtų Evangelijos, kankiniai atsisakytų lieti savo kraują. Ji suprato, kad meilė turi savyje visus pašaukimus, kad meilė buvo visu kuo, kad ji apėmė visus amžius, nes ji yra amžina.

Tad, kupina svaiginančio džiaugsmo, ji sušuko: “Mano pašaukimas yra Bažnyčios, mano motinos širdy, aš busiu meilė; todėl aš busiu viskuo, todėl mano sapnas bus įvykintas”. Šiaip juk, amžinai užsidarius Karmeliuj, Teresė negali perbėgti per visą pasaulį ir skelbti Kristaus mokslą. Bet meilė jai pilnai prieinama, mylė-

ti galima. “Jėzus prakilnių ir žymių darbų nereikalauja, bet tik atsidavimo ir dėkingumo”.

“Aš nereikalauju”, sako Jisai: “ožių iš tavo kaimenės, nes visi miškuose gyvuliai yra mano ir tukstančiai gyvulių, kurie maitinasi ant kalnelių; aš pažįstu visus kalnų paukščius”.

“Jei aš bučiau alkanas, tai ne tau pasakyčiau, nes žemė ir visa, ką ji turi, yra mano. Argi aš privalau valgyti jaučių mėsos ir gerti ožių kraujo? Aukokite Dievui garbės ir padėkos aukas”. (Ps. XLIX. 9-14).

“Štai, ko Jėzus tereikalauja nuo mūsų: Jam nereikia mūsų darbų, bet mūsų meilės. Ta pats Dievas, kuris parodė neturįs jokio reikalo mums pasakyti, ar esąs alkanas, nuo samaritonės nesidrovi prašyti vandens lašelio... Jisai trokšta! O sakydamas: duok man gerti” (Jon. IV. 7), pasaulio Kurėjas savo vargšo sutvėrimo meilės prašo. Jis trokšta meilės!

“Aš nežinau vienu vieną daiktą, Tave mylėti Jėzau! Žymūs darbai, pūni garbės, man yra uždrausti. Aš negaliu skelbti Evangelijos, pralieti savo kraujo... Kas tas viskas. Mano broliai dirba už mane, o aš, kudikėlis, aš stoviu arti Karaliaus sosto; aš myliu už tuos, kurie kaujas.

“Tačiau kaip parodysiu savo meilę, kudikėlis mėtys gėlių... Jisai apkvėpins jų kvapais dangiškąjį sostą, jis giedos savo sidabrinu balseliu meilės giesmes! Taip, mano Mylimasai! Tokiu budu mano laikinis gyvenimas sunyks Tavo akyvaizdoj. Aš neturiu kitokių priemonių Tau parodyti savo meilės, kaip tik svaidyti gėles, tai yra nepraleisti jokios, kad ir mažiausios progos pasišventimui, jokio žvilgio, jokio žodžio; pasinaudoti mažiausiais darbeliais ir juos nuveikti vien dėl iš meilės gėrėtis: tokiu budu aš mėtysiu meilės. Aš noriu iš meilės kentėti ir net gėles... aš nepraeisiu nė vienos Tau nenuskynusi... ir giedosiu, nuolat giedosiu,

nors reikės skinti ir rinkti rožes iš erškėčių; mano giesmė bus juo malonesnė, saldesnė, juo tie erškėčiai bus ilgesni ir aštresni.”

Dabar Teresė jau nustojo sielotis negalint atlikti didelių darbų. Užtat ji ramiai laikėsi prie Dievo, Jam aukojo savo meilę. Jos tikslas buvo palikti šventa: “Mano troškimas visuomet buvo tapti šventa”. Tad visi jos darbai ėjo šia kryptimi. Bet jaučiant savo silpnumą, ji pasirenka lengvesnį šventenybės kelią, nes ji mato negalėsi būti taip elgtis, kaip daugelis kitų šventųjų, kurie stebino pasaulį savo didvyriškais darbais, žiauriai plakdavo savo kūną. Teresė jaučia to negalinti padaryti, nes ji yra mažutė, silpna. Tačiau, nežiurint savo mažumo, silpnumo, šiuo lengvesnioju keliu, ji ryžtas siekti aukšto šventenybės laipsnio. Šis kelias **tai** dvasios vaikystė, kelias pilnas atsidaavimo ir pasitikėjimo gailėstingai Dievo meilei. Lik savo paprasčiausiais darbais, papuoštais karšta Dievo meile, lips šiais šventenybės laiptais. “Aš esu permaža nuveikti didelius darbus ir mano paikystė yra viltis, kad Tavo meilė mane priims kaip meilės auką. Mano paikystė yra pasitikėti angelais ir šventaisiais, kad atlėkčiau ligi Tavo Tavo paties sparnais, mano Garbingasai Ate!” Iš savo karštos meilės ji geidžia, kad ir daugiau atsirastų panašių mažųjų sielų, kurios pasiaukotų Jo meilei, nupintų iš savo širdžių brangų meilės vainiką. “Aš Tavo meldžiu nuleisti Tavo dieviškąjį žvilgsnį ant daugelio mažų sielų, aš Tavo prašau pasirinkti šiame pasauly didelių mažų aukų pulką, atatinkantį Tavo meilei!”...

Teresės vidujinės ramybės ir išlaikiniai pasireiškė. Vienuolės pastebėjo tą jos ramybę, meilingumą, manė ją be skausmų esant. “Nemanyk, rašo jinai savo seser Marijonai: “Kad aš maudaus paguodoj; o, ne! Mano paguoda ant žemės yra neturėti paguodos. Nepasirodydamas,

neleisdamas išgirsti savo balso, Jėzus mane lavina paslapyje. Mano siela įvairių bandymų patyrė; aš čia daug kentėjau! Mano kudikystėj kentėjau su nuliudimu, bet šiandien tai jau ramiai ir su džiaugsmu ragauju visus karčiuosius vaisius. Keletą savo patirtų skausmų pamini savo autobiografijoje, tačiau dauguma užsiliuko paslapy. Nebereikalo pareiškė, kad daugelis šios istorijos lakštų niekuomet nebus skaitomi žemėj...”

Trumpai prieš šventosios mirtį, viena iš vienuolių jai tarė: “Sakoma, kad Tamsta niekuomet neesi daug kentėjusi.

Tada nusisypsojusi ir parodžiusi stiklinę taurę, kurioj buvo šviesiai raudonas gėralas, tarė: “Ar matai tą stiklinę? manytų gal kas, kad ji pilna gardaus gėralo. Tačiau aš negeriu nieko kartesnio. Tai mano gyvenimo paveikslas! Kitų žmonių akyse jis turėjo gražiausios spalvos; jiems rodės, kad aš gerdavau gardžiausį vyną, tačiau būdavo kartumas! Sakau, kartumas, bet gi mano gyvenimas nebuvo kartus, nes aš mokėjau pasidaryti sau linksmybės ir laimės iš kartybių.

— “Tamsta labai kenti dabar, ar ne?

— “Taip, bet aš taip to pageidavau! “Kaip mums skaudu Tamstą matyti taip kentančią, sakydavo jai naujokės, ir mąstyti, kad Tamsta gal kentėsi dar daugiau.

“Nesirupinkit manimi, ramiai atsakė jinai. Aš ten esu, kur negalima daugiau kentėti, nes visos kančios yra man saldžios. Pagaliaus, jus negerai darote, kad mąstote apie tai, kas gali įvykti skundaus ateity; tai lyg kištis Dievo kurybon! Mums, kurios bėgame meilės keliu, niekuomet nereikia niekais kankintis. Jei aš nekentėčiau kartkartėmis, man nebūtų galima išlaikyti kantrybė! Tačiau aš tevežiu į bėgiamąją valandėlę, aš užmirštu praeitį ir vengiu pažvelgti ateitin. Jei nuliustama, jei kartais prarandama viltis, tai dėl to, kad atsižvelgdama praeitin ir dirstelėjama ateitin”. (Bus daugau).

Tretininkų Žinios.

Kaip reikia melstis.

Maldos metu nereikia užsiimtu nieku kitu riktai tučmi kas daroma. Nedera žmogui savo lupomis kalbėti su Dievo, kuomet jo protas ir širdis toli nuo Dievo. Pusiau melstis arba taip melstis, kad tuo pačiu kartu prisimenamas Dievas ir visi kitoki reikalai, nėra jokia malda. Kuomet kas nors meldžiasi, reikia visos pašalinės mintys prašalinti iš galvos bei širdies ir užsiimti vien dvasios reikalais.

Išganytojas pataria maldos metu „įeiti į savo kambarį, tenai užsidaryti ir taip melsti dangaus Tėvą, Kuris mato žmogaus visus slapčius darbus ir sulig jais žmogui atlygins“. Tai reikia suprasti, kad žmogus eitų ne tiktai į kambarį ir tenai užsidarytų, kad kiti žmonės nematytų jo besimeldžiant, bet taipgi, kad jisai įeitų į savo širdies gelmes ir pažvelgtų į savo slaptas mintis, troškimus ir pageidimus. „Duryš buna gerai uždarytos“ kuomet žmogus suvaldo savo visas mintis, kad jos nelakstytų po visą pasaulį, bet vien susikuopty apie maldą.

Malda yra tartum šulinys, iš kurio semiamos Dievo malonės. Pradėdamas melstis turi susitelkti dvasioje ir kalbėtis vien su savo Išganytoju, ir tiktai su Juo vienu. Visa užmiršk ir su visu savo protu, širdimi ir troškimais pakilk virš pasaulio, virš savęs paties aukščiau prie Dievo. Rupinkis, kad tavo mintys nesisklaidintų į visas puses. Juo dvasia daugiau susitelkusi, juo jinau daugiau jaučia Dievo akyvaizdą ir tokiu budu augščiau kyla virš šių pasaulio reikalų ir rūpesčių. Apkuopta širdis per maldą mato dangaus gėrybes; jinau pradeda arčiau pažinti Viešpatį Dievą ir išskirti Jį iš visų savo kasdieninių reikalų kaip vienatinį savo gyvenimo Tikslą.

Kristaus mirtis ant kryžiaus turi gyventi mūsų širdyje ir mūsų vaidentuvėje, nes dažnas kančios apmąstymas palaiko mūsų širdį dvasiniame pakilime ir uoliame pamaldume. Tebuna mūsų akys pakeltos ant Kalvarijos kalno,

žiurinėios į gerąjį Išganytoją, prikalta prie kryžiaus, už mus merdėjantį ir mirštantį. Dievo aukuras manyje yra mano širdis. Ant tos širdies nuolatos turi degti mano meilės auka. Toji meilė mano širdyje tegali buti palaikoma dažnu kančios apmąstymu. Jeigu mes ieškome malonės ašarų arba, kitais žodžiais tariant, jeigu mes ašaromis norime pareikšti Viešpačiui Dievui savo dėkingumą, savo pamaldumą, tas ašaras mes tegalime rasti Kristaus šaltinyje, tai yra Jėzaus Kristaus penkiose žaizdose.

Išganytojas noriai kentėjo ir mirė ant kryžiaus, kad patsai gyventumei dievobaimingai ir šventai. Už tai Jisai nori, kad mes Jį mylėtume visa savo širdimi ir visu savo protu. Norėdamas atlyginti Dievo teisingumui, Išganytojas priėmė kančią ir mirtį, tuomi mums teikdamas gražų klusnumo pavyzdį. Nelaimė tiems, kurie pasirodo nedėkingi esą Viešpačiui Dievui už Jo mums gausias malones. Nelaimė tiems, kurie savo nuodėmėmis antru kartu kryžiuoja Išganytoją ir tuo budu didina Jo žaizdų skausmus. Nelaimė tiems, kurių širdis nesusigraudina, matant Išganytojo kančias. Nelaimė tiems, kurių tojo Išganytojo kančia ir pralietas Jo kraujas negali sušildyti ir uždegti noru buti geresniais, noriai sekti tas mums nurodomas dorybes — gerus darbus, gailėstinumą!

Tebuna Jėzaus kančia tartum antspaudas ant tavo širdies. Tuomet tau nebus sunku bandyti gerus darbus artymui daryti. Kuomet tu visa tavo galimybėje padarysi, vėl pradėk iš naujo tartum nieką dar nebutum padaręs. Meilė visa gali, niekuomet nepailsta. Jeigu tave ištinka nuliudimas, sielvartas, nelaimė — pakelk savo širdį augščiau — mąstyk apie Išganytojo kančią, žiurėk į Jį prikalta prie kryžiaus. Savo gyvenimo skaudžiausiose valandose apmąstyk Jo šventas žaizdas; pažiurėk į Jo pervertas rankas bei kojas, į Jo erškėčiais sudarytą galvą, pagaliau į visą Jo suaižytą žaizdomis kūną.

Velnius Pamokslininkas.

(Tąsa).

Tėvas Obligatus priverstas buvo eiti ieškoti darbininkų ir statytojų; ir šiuos jis taip mokėjo paraginti prie darbo, kad darbas ėjo nepaprastai greitai. Jie pats negalėjo suprasti, kaip čia viskas įvyksta. Sienos po jų rankomis augo, rodos, antprigimtu budu ir greitumu, kur tik pasirodydavo vienuolio rudinė.

Tuom tarpu vienuoliai labai buvo susirupinę, kas, ištikrųjų, būtų tas nepažįstamas vienuolis. Nekurie nusprendė, kad šv. Pranciškus nužengė ant žemės, pagelbėti savo vaikams. Bet kiti, kurie labai stebėjosi broliu Obligatu, vienok labai dvejojo tam tikėti. Nežiurint jo šventų ir dievotų žodžių, jie jautė, kad nepažįstamojo išvaizda ir pasielgimas labai skyrėsi nuo ramaus ir nusižeminusio Mažųjų Brolių įsteigėjo. Tėvas gvardijonas labai protingai tylėjo. Žmonės ėmė kalbėti, kad jam yra apreikšta visa tiesa. Ištikrųjų jam buvo apreikšta, bet nei vienas žodelis apie tai neprasprudo iš jo lūpų.

Vieną dieną, kuomet tėvas gvardijonas vaikščiojo šen ir ten sode, netikėtai sutiko Obligatą ateinantį nuo naujojo namo. Nors paprastai šis vengė draugavimo su juo, bet dabar nebuvo išeities prasilenkti. Ir jis pirmas prabilo: "Broli", tarė jis, "kaip naujasis vienuolynas? Ar jau daug nudirbta?"

"Jau baigtas", tarė Obligatus, slėpdamas savo veidą, kuomet kalbėjo,

nes jis jautėsi kaip nesavas prie gvardijono ir neturėjo drąsos žiurėti tiesiai šiam į akis.

"Kaip! Jau baigtas? Juk nedaugiau penkių mėnesių, kaip jis pradėtas!"

"Bet jie man ilgesni už penkis metus", tarė velnius, karčiai. "Jei man būtų buvę leista, aš bučiau jį pastatęs į penkias dienas".

"Dievas nedaro stebuklų bereikalo", atsakė šaltai gvardijonas; jis manė, esant geru daiktu neparodyti, kad jis apie jį žino daugiau negu kiti. Bet Obligatus matė, kad jis jau suprstas ir jam žinomas. Nemanymas daugiau dangstytis, jis drąsiai atsikreipė į savo bendrakalbį ir tarė su nekantrumo ženklu: "Dievas! Visuomet Dievas! Aš sakau, kad aš bučiau padaręs. Aš tam užtektinai esu galingas".

"Aš žinau tave", tarė gvardijonas, "aš žinau, kad Dievas surėdė, idant čia butum. Aš žinau taip pat, kad su visa savo pasigiriama galybe, esi silpnesnis už mūsų Tėvą Pranciškų."

"Jis galingas!" tarė Obligatus, "o taip, kada jis meldžiasi; menka jėgos rušis. Mano jėga yra mano pačio."

"Vienok tau labai nepasisekė. Vienuoliai grįžo prie savo pirmojo tikėjimo; piliečiai pasidarė dievotiesni ir duosnesni negu pirmiau; lieka dar vienas dalykas, Dangaus tau skirta dirbti ir visa tavo piktybė baigsis. Eik ir atversk pirklių Liudviką; atitrauk jo širdį nuo

aukso. Man rodos, kad tenai gludi dar vieną didelį tau pažeminimą”.

Ištikrųjų, atvertimas Liudviko buvo viena sunkiausių užduočių, skirtų Obligatui. Jis dirbo dieną ir naktį, bet be jokių išdavų. Pirklys negalėjo atsakyti jį matyti, nes vienuolis Obligatus buvo didis žmogus mieste, labai visų mėgiamas, ir patikimas miesto tarybos ir gubernatoriaus. Beto, jo apsiėjime buvo kas tokio, kam niekas negalėjo atsisipirti. Taigi Liudvikas turėjo jį matyti ir klausyti jo įspėjimų. Vienok jie nepajėgė pajudinti pirklio širdį; kasdien ji ėjo kiety n ir kiety n. Galutinai jis apsirgo. Gydytojai pripažino, kad yra mirties pavojus. Jo moteris nesi-traukė nuo lovos, maldaudama nors dabar pagalvoti apie savo sielą. Bet jis nuolatos bambėjo apie pinigus ir savo pirklybą ir nenorėjo nei girdėti apie kunigą ir maldą. Jis visiškai nukreipė savo veidą į sieną, kuomet jam parodyta kryžius: nebuvo jau vilties.

“O, kad Dievas duotų”, tarė verkdamą Oktavija, “kad nors tas šventas vienuolis Obligatus čia būtų! Begk pas jį brangusai Beppo”, ji pridurė, kreipdamosi į vieną patarnautoją, ir pasakyk jam, kad ponas Liudvikas eina blogyn. Prašyk jo, kad negaišuočiau, nes jo buvimas čia butinai reikalingas.”

“Aš esu čia, mano duktė”, tarė kimus vienuolio balsas jai į ausį; “ponas Liudvikas, ištikrųjų, labai reikalingas maldos ir šventų žodžių, nes jo paskutinė valanda jau atėjo.”

Čia jis visas kreipėsi į ligonį. Išrodė, kad jis visas išsilies toje sujudi-

nančioje iškalboje, kuri prikaldavo prie jo lupų visus žmones per tuos penkis mėnesius. Jis kalbėjo apie sielą ir jos pražūtį; jos mirtį, kuri niekuomet nesibaigia, apie nerimastį ir graužimą, kuris ateis vėliau ir daugiau niekuomet nepaleis. Jis kalbėjo apie negęstančią ugnį, kad net klausytojų plaukai stojo ant galvos.

“Šis žmogus turėjo matyti šiuos dalykus, apie kuriuos jis dabar kalba”, jie šnabždėjo. “Ar jis kalba apie dangų ar pragarą, tai vis lygiai: kaip kad rodos jis matęs savo akimi vieną ir antrą.”

Taip; jis kalbėjo apie dangų, ne kaipo įgytą ir teikiantį džiaugsmo, bet amžiną gaudinimąsi to, kuris buvo sutvertas juo džiaugtis ir jį turėti, ir yra kadaise pusiau ragavęs jo laimės ir susyk praradęs tai ir prarado dėl savo kaltės. O, o tuomet nesuvaldomas verksmas, gedėjimas, dantų griežimas, ilgiausios nerimasties šauksmas dėl to praradimo!

Kuomet jis kalbėjo, rodėsi, kad iš amžino kalėjimo kilo perverianti širdį garsai ir stoji aplink mirštančiojo žmogaus guolį. Tai buvo netekimas Dievo, apie kurį jis kalbėjo, apie Dievą didžiausią grožybę ir aiškiausią tiesą; apie Dievą, visų troškimų ir meilės patenkimą, ir visa tai žuvo-žuvo-žuvo!

“Mano ponas yra drąsus žmogus”, pramurmėjo Beppo į kitą tarną. “Aš nepaisyčiau visų mano pinigų dėžių, jei prie mano mirties patalo būtų taip kalbama.”

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

(Pabaiga).

Palaiminimas Vienuolijai.

— Ekseclencija, priklaupęs prie lovos, prašau palaiminti Vienuoliją.

Jis deda ranką ant mano galvos, myluoja mane, kaip motina savo kūdikį, ir darydamas kryžiaus ženklą ant mano kaktos atkartotinai sako:

— Rikiuokitės ir pasišvęskite!

Čia pakelia ranką ir laimina. Nuleidžia ją vėl ant mano galvos, kelis kartus švelniai užgauna veidą, lyg tvirtindamas palaiminimą teikiamą Vienuolijai. Mano akys ašarose, lupos bučiuoja savo mylimojo Tėvo ranką. Ilgai, ilgai aš prie jo glaudžiuos, o jo ranka ant mano galvos.

Tikras vadas! Ir mirties valandoje jis duoda karžygiškus įsakymus. Rikiuotis, tai reiškia, kaip supratau, laikytis vienybės ir suburtomis jėgomis stoti į frontą už Kristų ir Jo Evangeliją. Rikiuotis, kad kovą laimėtume.

Kiek palukėjęs atsistoju sutvirtintas ir klausiu:

— Ekseclencija, gal suteikti tamstai paskutinį patepimą?

— Gerai, šįryt priėmiau viatiką. Duok patepimą.

Imu šv. aliejus. Skaitau maldas. Teikiu paskutinį patepimą, visuotiniuosius atlaidus mirties valandoje. Nežinau ar kuomet nors su didesniu dievotumu galėjau ligoniui šį paskutinį patarnavimą suteikti, kaip tam, kurs mušį laimėjęs netrukus turės mirti.

Suteikęs patepimą bučiuoju Ekse. ranką. Jis man pastebi:

— Dabar gali eiti namon. Pasilsėk.

Ir vėl man kančia. Aš nenoriu, aš negaliu. Aš tyliu. Jis atkartoja savo žodžius. Bučiuoju ranką, atsikeliu ir nuošaliai atsistoju.

Netrukus jis, girdžiu, kalba psalmės (nenuvokiau kurios) žodžius, paskui, kaip Vyskupas, rankas sudėjęs, paskui jas pusračiu at-

skyręs laimina. Man matėsi, kad tai buvo paskutinis atsisveikinimas su visais pažįstamais, draugais, su savo numylėta tauta ir su pasauliu.

Ir mirdamas apaštaluja.

Daktaras ir slaugė deda visų pastangų ligoniui gelbėti. Visa veltui, matomai kita buvo Dievo valia. Ligonis retkarčiais nerimsta, antklodę nuo savęs stumia. Gi štai apaštališkojo įkvėpimo scena.

Ekse. pažiūrėjęs į jį sluginančią sesutę klausia:

— Kuo vardu?

— Juozapa — atsako slaugė.

— Klaupkis ir kalbėk su manim.

Slaugė atsiklaupia, gi Ekse. uždėjęs ant jos galvos ranką pradeda kalbėti:

— Aš Juozapa, Viešpaties tarnaitė, į Auksčiausiojo rankas sudedu tris paprastuosius įžalus neribotam laikui.

Kiekvieną žodį, paskui arkivyskupą, sesuo Juozapa dievotai atkartoja.

Atsimenant, kad sesuo Juozapa yra pasaulietė ir arkiv. žodžiai yra vartojamoji formula vienuolėms įžadus bedarant, net mirties valandoje jis norįs vesti sielas Evangelijos patarčių tobulybės keliu. Be to, ark. savo žodžius taip ryškiai ir garsiai tarė, kad aš net pradžiugau, spėdamas jį sveikaton grįžtant.

Ramiai užgesa.

Visi akstinai ragina spirtis su mirtimi — negelbsti. Antrą ir trečią valandą pulsas jau nesuskaitomas. Pusiau ketvirtą valandą ligonis visai ramus. Alsavimas labai lėtas. Prie ligonio trys slaugės, daktaras ir aš. Ražančiaus visą naktį iš rankų nepaleidęs, dabar pradėdu kalbėti maldas prie mirštančiojo. Suklaupiame. Maldos ir ašaros palydi arkivyskupo sielą Auksčiausiojo prieglobstin.

Arkivyskupas mirė. 3 val. 45 min. ryto ramiai su šypsena užgeso. Mirė, kad amžinai gyventų.

“Rytas”.

LIUDNOJI EISENA. — Vakar 17 val. prie prof. Hagentorno klinikos (Miškių g-vė) susirinko keli šimtai žmonių, nes žinia dar nebuvo plačiai pasklidusi, palydėti a. a. arkiv. Jurgio kuną į šv. Gertrudės (Šaričių) bažnytelę.

Organizacijos dar nebuvo suspėjusios tokiu trumpu laiku sušaukti savo narių, lydinčioji minia ėjo palaidai. Vienintėlė organizacija — L. K. stud. Ateitininkų draugovė organizuotai, cilėmis, su vėliava išsirikiavo eisenos pradžioje. Reikalinga ją už tai sveikinti ir gerbti, nes be ateitininkų eiseną būtų buvusi pakrika.

Be to, nors buvo užsakytas gedulingas vežimas, studentai ateitininkai paėmė ant savo pečių Brangaus Ganytojo karstą ir visą kelią garbingai jį nešė.

Taip ir dera tai jaunuomenci, kuri yra užsimojusi Kristuje Lietuvą atgaivinti.

Sugaudė bažnyčių varpai ir didelis ažuolinis karstas, slepiantis brangaus Vilniaus kančinio liekanas, svyruodamas ant jaunų ateitininkų pečių pradėjo lėtai slinkti pirmyn.

Dvasiškijos daugybė. Visi kas gyvas suėgo palydėti didįjį Vienuolį ir Apaštalą.

Seminarijos auklėtinių choras gudžiai gieda liudnšias psalmes.

Tylėdama slenka minia, kurios vis daugėja.

Išbalęs ir sujaudintas eina su mitra ant galvos monsignoras Faidutti.

Šaričių bažnyčioje paruoštas paprastas katalofolius.

Procesijos daliai suėjus bažnyčion, atidaro karstą ir visi gali pamatyti žemiškąsias griaudinančias liekanas to, kuris ne čia sau taisėsi buveinę, bet darbavosi Dangaus Tėvo vyndaržiuose.

O vis tik skurdu ir nejauku matyti, kaip tas didelis dvasios galiunas, tas šventas vyras, tas šventumu spinduliuojantis Bažnyčios Kunigaikštis guli slaptingos rankos pakirstas.

Žmogus taip yra įsitikėjęs, kad ir kilniausiais žemiškais pasireiškimais, kad beskausmo

be ašarų jam neįmanoma žiurėti į sielos ir kūno atskyrimo faktą.

Del to ir Išganytojas, žinodamas tą žmogaus silpnybę, nepasmerkė ašarų, o priešingai, jas palaimino.

Liudni ir perblokšti skirstėsi visi liudnosios eisenos dalyviai, bet ir tikri, kad tas, kuris taip kilniai mokėjo gyventi ir taip šventai mirti užtars juos, pažįstamus ir nepažįstamus, bet tik geros valios žmonės, pas Dangaus Tėvą, pas kurį jis dabar ilsisi amžiu amžiams.

PASKUTINĖ KELIONĖ. — Vakar 17 val., dangui nusiblaivius ir žvaigždėms įspindus, vėl sugaudė visų senelio Kauno Bažnyčių varpai, savo gaudesiu lydėdami a. a. Arkiv. Jurgio kuną į Baziliką, kurios požemyje jis, bent tuo tarpu, ilsėsis.

Minios daug, kelioliką kartų daugiau negu vakar.

Organizacijos šiandien jau susibėgo burių buriais. Moksleivijos atskiriomis mokyklomis ypatingai daug.

Studentija šiandien dar gausesnė. Jos 300 su viršum žmonių.

Tik ją reprezentuoja vos ta viena, Ateitininkija, nes kitų korporacijų atstovų, o jau juo labiau vėliavų, nesimato.

Ateitininkai ir šiandien su dideliu atsidėjimu ir pagarba kelia ir neša ant savo pečių brangiąją sunkenybę — a. a. Arkiv. Jurgio karstą.

Procesija išsitiesus užima be biškio visą Vilniaus gatvę.

Įstabu, kad mirus a. a. Arkiv. Jurgiui tenka Vilniaus keliu artintis į amžinojo poilsio vietą.

Organizuotai dalyvauja su vėliavomis 1) Liet. Univ. stud. ateitininkai, 2) "Pavasario" są-gos centras, 3) "Aušros" gimnazija, 4) 1-ji Kauno vidur. mokykla, 5) Aukšt. technikos mok., 6) A. komercinė mokykla, 7) Komerc. mok. skautai, 8) "Saulės" mergaičių gimnazija.

Be vėliavų: 9) Zitietės, 10) "Simano Daukanto" mokyk. seminarija, 11) Tėvų Jėzuitų gimnazija, 12) "Pavasario" gimnazija, 13)

Vargdienių seselių vienuolija iš Mariampolės, 14) Juvenato gimnazija, jaunesnių broliukų iš Mariampolės.

Toliau eina U-to profesorių visas didelis būrys, klierikų daugybė, Seimo narių daug, Kauno kapitula ir Lietuvos vyskupai, kurių priešakyje arkiv. Karevičius su mitra.

Vainikų atnešė su parašais:

1. Arkivyskupti Jurgiui Matulevičiui, pirmajam Nepriklausomos Lietuvos vyskupui.

Respublikos Prezidentas *A. Smelona*.

2. Kilniam Tautos ir Bažnyčios vyrui a. a. Jurgiui Matulevičiui.

Seimo Prezidiumas.

3. A. A. Jurgiui Matulevičiui Nepriklausomo Vilniaus vyskupui.

Ministerių Kabinetas.

4. A. A. Brangiam Ganytojui, kilniam ukiniuko Sunui, Apaštališkojo sosto Vizitatoriui Lietuvoje Arkivyskupui Jurgiui Matulevičiui.

Lietuvos Ukinių Sąjunga.

5. A. A. Ark. Jurgiui, Didžiajam Bažnyčios ir Tautos Vyrui.

Liet. Universiteto Stud. Ateitininkų Sąjga.

6. A. A. Arkivyskupui Jurgiui Matulevičiui.

Liet. Kat. Moterų Centro Vadyba.

7. A. A. Arkivyskupui Jurgiui Matulevičiui.

Nuo Kauno m. savivaldybės.

8. Šv. Zitos Draugija savo Brangiausiam Ganytojui.

9. Mariampolės Marijonų gimnazija savo Brangiam Įsteigėjui.

Bazilika prisirinko pilna. Presbyterijoje aukštiesiems svečiams vos ir vietų ištoko.

Iš valstybės vyrų dalyvavo iškilmėje p. A. Stulginskis, Seimo pirmininkas, p. p. Ministeriai bar. Šilingas — Teisingumo, D-ras Bistras — Švietimo, D-ras Karvelis — Finansų, pulk. Musteikis — Vidaus, pulk. itn. Merkys — Krašto Apsaugos su štabo viršininku pulk. Daukantu.

Visas Seimo prezidiumas ir daug Seimo narių bei aukštų valdininkų.

Jų E. E. Lietuvos vyskupai — Arkiv. Metropolitai Juozapas Skvireckas, Ark. P. Karevičius, Telšių vysk. Justinas Staugaitis, Kaišiadorių vysk. Kukta, Vilkaviškio vysk. koadj. M. Reinys.

Atgiedojus mirusiųjų mišparus, didžio liudėsio slegiami skirstėsi atidavę pagarbą savo kilniam Ganytojui.

(Bus daugiau).

MUSŲ DARBAI

Ką skaitytojai sako apie "Laivą".

"Laivas" yra vienintelis tikėjimo ir dorovės reikalams pašvęstas laikraštis išsivijoje. Kaip kiekvienas laikraštis, taip ir "Laivas" siekia tobulumo. Mes ir-gi norime, kad "Laivas" būtų turtingas straipsniais, gerai patiktų skaitytojams, būtų įdomus ir gražiai išrodytų, papuoštas paveikslais. Bet tai atsiekti tegalima bus tuomet, kada "Laivas" turės daugiau skaitytojų. Jeigu "Laivą" mylintieji skaitytojai pasirupintų paraginti savo pažįstamus, kad jie užsisakytų šitą laikraštį, tai daug prisidėtų prie laikraščio pakėlimo ir jo patobulinimo.

Prie dabartinių aplinkybių mes darome kas galima, kad tik "Laivas" neštų didesnės

naudos mūsų katalikiškai lietuviškai visuomenei. Kartais gauname laiškų iš skaitytojų, kurie įvertina savo mastu "Laivo" vertę. Mums malonu išgirsti ką apie "Laivą" mano patys skaitytojai. Tuo labiau, kad žinodami kas mūsų skaitytojams daugiau patinka, galime lengviau prisitaikinti prie jų norų ir troškimų. Kam gi pagaliau tą "Laivą" leidžiame, jeigu ne Jums, Gerbiamieji "Laivo" Skaitytojai ir Prieteliai! Todėl parašykite mums kas Jums patiktų daugiau "Laivo" lapuose, mes pasirupinsime prie jūsų norų prisitaikinti.

Šiuo kartu paduodu keleta laiškų, kurios mums parodys kaip mūsų skaitytojai vertina "Laivą". P. A. Žiemys iš Rochester, N. Y.

rašo: "Gerbiamoji "Laivo" Redakeija, siūsdamas prenumeratos atnaujinimą, podraug pareiškiu, kad "Laive" yra gražių straipsnių retkarčiais. Svarbiausia tame, kad tyra lietuviška tarmė vartojama. Kaip aš skaitau "Laivą", aš jaučiuosi, kad lietuvių aristokratijos kalbos mokinuosi. Gerai kad ir pasakų spausdinate, kaip pav. Kriškėionė-Vergė ir kitų. Pasakos geriau patraukia vaikus prie skaitymo, nes moksliski straipsniai jiems nesuprantami. Bet randasi ir tokių dalykų, kurie man nepatinka kaip lietuvius žmones vadinti lenkiškoms pavardėmis, pavyzdžiui prof. kun. Vaitkų vadinate Vaitkevičium ir t. t. Tai čia visgi jusų apsilaidimas. Veliju viso gero"... Labai malonu, kad p. Žiemys pareiškia savo mintį apie "Laivą". Tiktai mus kaltinti, kad mes neteisingai vartojame lietuviškas pavardes, tai netikslu, nes mes taip vartojame kaip jas kad patys asmenys vartoja. Jeigu būtų čia keno kaltės, tai jau tų pačių asmenų, bet ne laikraščio.

"Gerbiamieji, jau nuo seniai skaitau "Laivą" ir džiaugiuosi, kad ir į mano namelius atplaukia kiekvieną savaitę "Laivelis". Jisai atneša mano sielai daug dvasinio maisto. Rodosi niekaip negalėčiau apsieiti be "Laivo". Dieve Jums padėk ir tame svarbiame feikale — bernaičių kolegijos statyme. — Grazilda Minatienė, Braddock, Pa." Laikraštis yra geras draugas. Kaip širdis pasiilgsta draugo, taip jinai pasiilgsta gero laikraščio.

"Gerbiamoji "Laivo" Redakeija, jau ketvirtą kartą gaunu jusų laikraštį, kuris yra tikras "Laivas", nes plaukia per pasaulio bangas į visas šalis, skelbdamas Viešpaties Dievo šventą mokslą, žadindamas ir ragindamas, kad kiekvienas galėtų tinkamai ir katalikiškai gyventi ir daug naudos savo artymui atnešti. Aš esu plaukiojas visokiais laivais ir jurėmis kaip Juodomis, Kaspijos, Baltijos ir Atlantiku, bet tie laivai paruošti vien šio pasaulio reikalams, žmogaus laikino gyvenimo patogumams. Bet štai jusų "Laivas" atneša mums supratimą amžinojo gyvenimo, nurodo kelius, kuriais mums tenka eiti, kad tą amžinybę pasiekus. Prašau man nuolatos siuntinėti "Laivą". Už

visa aš pilnai užmokėsiu. Su gilia pagarba — Leonas Kontrymas, Braddock, Pa."

Laukiame ir iš kitų savo GG. Skaitytojų panašų laiškų. Jie priduos mums daugiau noro darbuotis ir nurodys mums ko mūsų visuomenė šiandie daugiausia yra reikalinga. Tokiu budu kaip Redakeija, taip ir patys skaitytojai turės didesnės naudos. N.

Marijonų Kolegijos Remėjai:

Bar. Juodaitė Waterbury, Conn.	..	2.00
J. Gradinskas Cleveland, O. D. Užd.	..	5.00
J. Frankiūtė Worcester, Mass. Rem.	..	3.00
J. Montvila Cleveland, O. D. Užd.	..	5.00
M. Dereškienė Mahanoy City, Pa. Rem.	..	3.00
Šv. Onos Dr-stė Sheboygan, Wis. Auka	10.00	
Roz. Staliulionienė Chicago, Ill. Auka	5.00	
Jurgis Zubkus " Rem.	..	3.00
Agn. Rakauskienė, Cicero, Ill. "	..	3.00
Ona Slickienė, " "	3.00
Ona Papiėvaitė, Chicago, Ill. "	..	5.00
Ver. Katauskienė, " "	..	3.00
O. Galvelytė, Fort Plain, N. Y. Auka	5.00	
J. Červokas, Norwood, Mass. Rem.	..	3.00
O. Tamošaitienė, Manchester, Conn. Rem.	5.00	
L. Pusėiuvienė, Athol, Mass. Rem.	..	9.00
M. Kanklis, Kearney, N. Y. "	..	3.00
M. Makarauskienė, " "	3.00
A. Bendoraitienė, Worcester, Mass. D. Už.	5.00	
J. Savickienė, Shenandoah, Pa. Rem.	..	4.00
A. Babičius, Chicago, Ill. D. Užd.	..	5.00
J. Augaitis, Baltimore, Md. "	..	5.00
A. Mažeikaitė, Melrose Park, Ill. Rem.	6.00	
J. Radeckienė, Detroit, Mich. Auka Rem.	65.00	
J. Vaitkevičiūtė, Chicago, Ill. Rem.	..	3.00
Pr. Radavičius, West Pullman, Ill. "	..	3.00
K. Jasiunas, Chicago, Ill. D. Užd.	5.00
R. Grubnauskienė, " "	5.00
J. Juška, Port Washington, Wis. Rem.	3.00	
M. Kalauskienė, Wilkes Barre, Pa. Rem.	3.00	
J. Grigaitienė, Detroit, Mich. Rem.	..	3.00
B. Petkienė, " "	3.00
O. Vaškevičienė, " "	3.00
P. Zalionienė, " "	3.00
J. Jankunas " Narystės Įmok.	1.00	

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kokiuose dabar Lietuvos miestuose gyvena vyskupai?

K. J., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Dabartinėje laisvoje Lietuvoje vyskupai gyvena šituose miestuose: Kaune ir Mariampolėje gyvena arkivyskupai; Vilkaviškyje, Telšiuose, Kaišėdoryse ir Panevėžyje gyvena vyskupai. Vilkaviškyje dabar yra net du vyskupu.

KLAUSIMAS. — Ar teisybė, kad ir žydai gali apkrikštyti kudikį ir jisai jau bus kataliku? Ar toksai krikštas gi būtų tikras?

M. R., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Krikštyti žmones yra kunigų pareiga. Pavoju esant, kad kudikis miršta, tuomet jį gali krikštyti bent koks žmogus, nežiurint savo tikėjimo, lyties ar amžiaus. Man teko pažinti vienas gydytojas žydai, kuris apkrikštyjęs net keleta kudikių mirties valandoje. Kad krikštas būtų geras ir tikras, reikia, kad būtų išpildytos reikalingos sakramentui sąlygos, butent 1) vartoti tyras vanduo, pilant ant galvos taip, kad vanduo suvilgintų kudikio odą, 2) tarti pilni krikšto žodžiai “tave krikštiju vardan Dievo Tėvo, ir Sunaus, ir Šventosios Dvasios”; nereikia sakyti Amen; ir 3) reikia turėti intencija daryti tai, ką daro teikdama krikštą Katalikų Bažnyčia, reiskia — reikia teikti krikštas, kad kudikis liktų kataliku, ne pajuokai arba žingeidumui, bet tam, kad kudikis mirdamas galėtų įeiti į dangaus karalystę.

KLAUSIMAS. — Sakoma, kad Dievas yra gailestingas. Tai kodėl Jisai neišliuosuoja sielų iš pragaro, kurios baisias kančias kenčia?

St. Charles, Ill.

ATSAKYMAS. — Tiesa, Dievas yra gailestingas, bet ir teisingas. Kiekvienas

žmogus turi liuosą valią. Jisai gali gyventi kaip jam patinka. Lygiai jisai žino kas jo laukia po mirties už jo gerus ar blogus darbus. Jeigu žmogus savo gyvenimu pasirenka sau pragarą, tai jo valia. Dievas savo malonę visuomet žmogui duoda užtektinai. Žmogus atmeta Dievo malonę, blogai gyvena ir todėl eina į pragarą, nes to užsipelnė. Dievo teisingumas reikalauja, kad už gerus darbus žmogus apturėtų atlyginimą dangumi, o už blogus — pragaro kančiomis. Jeigu Dievas elgtųsi kitaip, Jisai nebūtų teisingas.

KLAUSIMAS. Kaip užėini į bažnyčią ir randi kunigą, laikantį šv. Mišias juoduose rubuose, ar reikia melstis už tas dušias, už kurias tos Mišios laikomos, ar kiekvienas žmogus gali melstis savo intencija?

K. B.

ATSAKYMAS. — Kada kas nors duoda ant šv. Mišių, tai prašo, kad kunigas šv. Mišias jo intencija atlaikytų, bet ne kad atėjusieji žmonės tuo laiku į bažnyčią jo intencija melstųsi. Todėl kiekvienas žmogus, atėjęs į bažnyčią, gali melstis sava intencija. Tik kuomet po Mišių kunigas prašo žmonių melstis už kokį mirusį žmogų, tai tuomet yra gera pasimelsti sulig kunigo prašymu, nes mes visi kartą mirsime ir kadangi gyvename šventųjų bendravime, tai ir už mus mirusių kiti pasimels, kuomet kunigas užduos už mus mirusių maldas. Bet ir tuo atveju kunigui prašant, jeigu žmogus nepasimels, jam nuodėmės nėra.

KLAUSIMAS. — Kokią dieną, kurie ir kas gali tapti tretininkais.

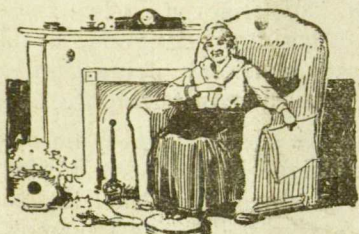
A. J. K., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Bent kurią dieną asmuo gali būti priimtas į Tretininkų Santvarką. Likti tretininku gali kiekvienas Katalikas vyras, ar moteris, norintieji

gyventi aukštesniu krikščioniškosios tobulybės gyvenimu. Norint liktis tretininku, reikia kreiptis į savo vietinį kleboną. Paprastai kiekvienoje parapijoje pas mus yra tretininkų kuopa. Klebono nuskirtomis dienomis buna naujų narių priėmimas arba naujokų įžadų sudėjimas. Tomis tai dienomis ir geriausia įstoti į tretininkus. Kas reikalinga paaiškinti patsai klebonas arba nuodėm-

klausis. Kur nėra lietuvių parapijų, prie progos galima atvykti į savo artimiausią parapiją ir tenai prisirašyti prie vietinės kuopos, sutinkant vietiniam dvasios vadui. Kas pageidauja ilgesnių žinių apie Tretininkų Santvarką, tužsisako "Laiva", kuriame yra Tretininkų Žinių skyrius. Čia kiekvienas tretininkas ras kas jam reikalinga žinoti apie savo brolijos reikalus.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, neraiškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėkite jį savo namuose!

(Apgr.)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą
"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.